

Pověst o Vlachovicích

Stará verze pověsti o založení dědiny dle slov dědáčka Šimoníkového, narozeného v roce 1884, praví:

Gdysi si vyrazili brumovští páni na lov jeleňa. Tehdá býval náš kraj mezi Brúmovem a Vizovicama zarostený horama. Místama to býl hotový prales. Gdýž stromy padly, ostaly tam ležat a hnit. Tedyvá bylo drva dost. A tož páni párkrát do roka chodili do hor, né na drva, ale na maso. Naše hory byly plné zvěře. Aj vlky sem přihnala zima a nekerú zimu ich tady bylo moc. Ostali tu aj v létě a dělali velikú škodu. Proto sa vhorách kopaly na vlky dúry do země. Až půjdete hore na Hradisko, tož ty vlčí jamy tam ešče uvidíte. Ale potmě tam nechodtě, lebo by sa vám mohlo stat, že byste sa tam skotúlali jak vlci. Jamy sa zakrývaly haluzami a na chvóji nad vlčí jamu sa položil mrtvý zajíc nebo králík a vlci lozili za nima jeden za druhým a padali do jamy. Gdýž toho zajíca měli k svačině málo, tož sa v jamě rvali a kúsali mezi sebú. Potom ich lidé palicama a kameňama utlíkli. Stará pověst povídá, že jednúc zablúdil k jamám sám pán z brumovského hradu. Prodíral sa húštinu za velikým paroháčem. Gdýž sa dlho nevracal, šli ho do hor hledat. Ale hledali podarebně, jak gdyby sa do země propadl. Ani psiska ho nevyčuchaly. A létali blízko něho. Pravíte, že měl křičat v téj jamě? No, on křičál, až z toho ochraptěl a na druhý deň bylo v jamě už tichučko. A že sa nevyškrábal z díry ven? Takej sa o to pokúšal, enomže si nakřápál nohy a nemohl sa na ně postavit. A sil měl takej malučko, gdýž neměl co jest.

Jeho najvěrnější sluha Vlach si řekl: Do země sa propadnúť nemohl, ale može byt ve vlčí jamě. A prohledál jednu jamu za druhú. A v téj poslední pána našel. Šak už býl skorem mrtvý. Ale přeca ho zachráníl. A pán sa Vlachovi odměnil. Daroval mu hory kolem vlčí jamy. Vlach ze svojú rodinú vykučovál v horách paseku a založil tam osadu, kerá dostala méno po jejím zakladatelovi – Vlachovice.

Báje a pověsti, Bojkovice 1968.

P. František Müller - katolický kněz a spisovatel.